

felhasználását proponálta. Annakidején tárgyalták is a javaslatot, de a rossz pénzügyi viszonyok miatt lekerült a napirendről. 1907 szept. 6-án a „Pesti Hírlap”-ban Porzolt Kálmán „Zöld színház” c. alatti Esti levelé-ben újra megpendíti a színésmuzeum szükségességét. 1909 jan. havában Molnár Viktor kultuszminiszteri államtitkár állt az akció élére és e hó 10-ére hirdetett ankétet ez ügyben. A dologból ekkor se lett semmi. 1913 május 15-én a Magy. Tud. Akadémián volt értekezlet ez ügyben, Pekár Gyula elnökletével, amikor Rexa Dezső, Pestvármegye főlevéltárnoka ismertette lelkes hangon a muzeum létesítésének szükséges voltát. Jankovich Béla kultuszminiszter is melegen pártolta az ügyet, és előbb egy színészeti kiállítás rendezésére 5000 korona költség megszavazását helyezte kilátásba az 1914 május havában tartandó kiállításra. (A nagy világháború vihara azonban e törekvést is elsöpörte...) 1913 aug. havában Kolozsvárott ismételt ankéteztek egy színészeti muzeum megszervezése ügyében. Ekkor dr. Janovics Jenő színházigazgató állt az ügy élén. 1914 márc. havában az Orsz. Színészegyesület közgyűléséhez javaslat alakjában nyújtották be a muzeum létesítésének kérdését. 1924 február 5-én az Orsz. Irodalmi és Közművelődési Szövetség Szundy Károly dr. kir. tanácsos elnöklésével a Városházán tartott nagyszabású gyűlést az ügyben. Csak ankét meg újra ankét volt a nóta vége, de a megvalósulás még mindig késik. És míg egyrészt a társadalom óhajtotta az eszmét megvalósítani, látjuk azt is, hogy a kultuszminisztériumban is megvolt a hajlandóság a muzeum tervét nyélbe ütni. Ugyanis 1924 máj. havában a kultuszminisztérium arról értesítette az állami színházak igazgatóságait, hogy a létesítendő színészeti muzeum számára filmfelvételeket kíván készíttetni összes elsőrendű színészeinkről és ezenkívül gramofónlemezeken akarja megörökíteni mindegyikük hangját egy-egy szerepük megfelelő monológjában, az operaénekesekét pedig egy-egy áriában. A kultuszkormány ugyanis vállalta, hogy ezeket a felvételeket a saját költségén készítteti el és az alkalom-

mal azt a kérdést intézte az állami színházak igazgatóihoz, hogy kik azok a prózai és énekes művészek, akiknek ilyen módon való megörökítését érdemesnek tartja? A kultuszminiszternek azonban ez a törekvése is csak jó szándéknak bizonyult. (Erődi Jenő.)

**Színészeti Tanoda.** A színészakadémia (L. o.) elnevezése. Mondták így is: Képezde, Konzervatórium, Országos színésziskola, Színészképezde, Színiképezde, Színitanoda, Tanoda.

**Színészeti ügyeket** a belügyminisztériumból a kultuszminisztériumba hivatatosan 1907 jul. 6-án adták át.

**Színészetnél született.** Színésszülők gyermekére alkalmazott kifejezés, ha t. i. az illető már mint gyermek is szerepelt. (V. ö. Színészcsemete.)

**Színészetünk centennáriuma.** A magyar színészet 100 éves jubileumát a fővárosban 1890 okt. 25-én déli 12 órakor kezdték megünnepelni, Bényei István színészegyesületi irodaigazgató buzgólkodásával, a Színészegyesület nyugdíjházának alapkövetelével, ahol a színésztársadalom és a nagyközönség vett részt. 1. A Hymnuszt az Opera és Népszínház énekkara adta elő; 2. Váradi Antal alkalmi költeményét elszavalta Horváth Zoltán; 3. Bényei István lelkes szavakkal ünnepelte az úttörők emlékét; 4. A Színészpallota alapkövetelése következett; 5. A menet elindult a kerepesi temetőbe, hol Szigligeti Ede sírjánál Rákosi Jenő tartott tartalmas emlékbeszédet. Előző estén díszelőadás volt a Nemzeti Színházban. Az ünnepi nyitányt Sárosi Ferenc karnagy írta és vezényelte. Utána Váradi Antal „Úttörők” c. prologusa következett, melynek kiosztása ez volt: Kelemen László — Nagy Imre; Szomor Máté — Pintér Sándor; Rózsa Márton — Latabár Kálmán; Nemes András — Horváth Zoltán; Baranyai Balázs — Pálffy György; Fülöp István — Mihályfi Károly; Ráth Pál — Gabányi Árpád; Ungváry János — Zilahy Gyula; Popovics András — Körösmezey Gusztáv; Horváth János — He-